

N:o 89.

Af Herr Anders Andersson från Kopparbergs län: Om ändring i Kongl. Förordningen den 7 December 1866 angående villkoren för försäljning till förtäring på stället af vin, öl, kaffe eller andra icke spirituösa drycker.

Genom den så kallade husbehofsbränningens afskaffande och andra förändringar i bränvinslagstiftningen, i följd hvaraf bränvin icke är allestädes så lätt tillgängligt som föröom, har bränvinsupandet betydligt aftagit. Men somliga nykterhetsvänner, som så ifrat emot bränvinet, att det minsta förtärandet deraf stämplats såsom dryckenskap, tyckas hafva förbisett, att dryckenskap och drinkare kunna finnas, om också icke bränvin förtäres; en dryck, som nu mångenstädes synas hota att träda i stället för bränvinet till mångas förderf, är ölet genom dess omåttliga förtärande på så kallade ölstugor, der personer sammanträffa och uppegga hvarandra till förtäring. Från flera håll förljudes, att dessa ölstugor ej äro bättre än de gamla bränvinskrogarne, med den skilnaden att ölstugorna kräfva mer penningar innan ruset erhålles. I följd af Kongl. Maj:ts nådiga Förordning af den 7 December 1866 äro kommunerna förhindrade både att pröfva de personers lämplighet, hvilka hålla sådana ölstugor, så framt de icke äro dömda medborgerligt förtroende förlustiga eller sakna, såsom det heter, god frejd, och att genom ordningsreglor enligt kommunalförordningarne begränsa deras verksamhet. Olämpligheten uti nuvarande lagstiftning för ölstugorna torde till någon del vara intygad, då, såsom man finner af de tryckta förhandlingarne från Stora Kopparbergs läns sista landsting, landstinget enhälligt gillade och godkände den klagan, en motionär fört öfver

de missbruk, hvartill Kongl. Förordningen den 7 December 1866 gifvit anledning, ehuru landstinget ej ansåg sig böra ingå med en särskild underdånig skrifvelse i denna fråga, som ej kunde gälla blott Stora Kopparbergs län. När jag nu yrkar ändring uti ifrågavarande förordning kan jag alltså beropa mig derpå, att jag har den allmänna opinionen därför inom det län, bland hvars representanter jag är, och får i ödmjukhet föreslå följande förändring af § 1:

1:o. Den, som vill försälja öl och andra dermed jemförliga drycker till förtäring på stället, erhålle dertill tillstånd af Konungens Befallningshafvande, sedan kommunen blifvit öfver ansökningen hörd;
2:o. Å tredje ordinarie kommunalstämma framställles årligen till kommunen den frågan, om den önskar någon ölstuga indragen, hvarom då anmälan göres hos Konungens Befallningshafvande, som efter sig företeende omständigheter kan det lemnade tillståndet återtaga;

3:o. All förtäring af öl och rusgifvande drycker vare under hvad namn som helst förbjuden i offentliga handelslokaler.

Blefve dessa mina förslag lag, vågar jag antaga det en bättre ordning snart skulle å de flesta ölstugor inträda. När kommunen enligt mom. 2 hade sig öppet lemnadt att få ölstuga indragen och ej ens behöfva taga initiativet dertill, då hon befunnits skadlig, kunde den ej beller så synnerligen frukta att enligt mom. 1 lemna sitt bifall, hvaremot den, som hölle ölstuga, måste med afseende å den förestående frågan enligt mom. 2 vara angelägen att så sköta rörelsen, att indragning ej behöfde ske. Mom. 3 har afseende på det oskick, hvaröfver somliga klagade under diskussionen i frågan vid landstinget i Fahlun, att i åtskilliga handelslokaler på landsbygden såldes m. m. bouteljvis och der förtärdes.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 25 Januari 1872.

Anders Andersson

i Nyckelby.

I denna motion instämmer

C. Johanson,

från Kopparbergs län.